

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

3. Tertium argumentum principale ponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

terminatur essentialiter, etiam si vt praedicamentalis relatio terminetur ad perfectissimum terminum formalem, scilicet Christum Deum: ergo à tali specificativo refunditur in talem maternitatem formalem maior perfectio, quam datur in maternitate Ioannis: ergo talis maternitas ex vi suae tendentiae essentialis, & formalis, & non solum ex parte generationis habet formaliter perfectionem; patet hæc consequentia: quia quidquid convenit superiori, convenit inferiori; sed specificato vt sic convenit habere formaliter perfectionem ab specificativo formalis; sed relatio praedicamentalis maternitatis in Christum Deum est specificatum essentialiter à perfecto specificativo, ac proinde est inferior respectu specificati vt sic à perfecto specificativo: ergo sicut specificativum vt sic à perfecto specificativo accipit formaliter perfectionem, ita similiter maternitas formalis, quia est tale specificatum à perfecto specificativo habebit perfectionem formalem ac certam à tali specificativo.

19 Declaratur amplius: quia quando respondent adversarij maternitatem formalem Virginis esse perfectiorem denominatione extrinseca visi in pariete, & denominatione dextri in lapide non ratione sui, sed ratione generationis, vel negant omnino, aut extrinsece aut intrinsece habere talem relationem maternitatis aliquam perfectionem, saltem derivatam à generatione, vel licet concedant illam in generatione maternitatis, dicunt nullo modo habere à se, sed à generatione; si hoc secundum dicant, non est contra nos, quia nos non asserimus, relationem in sua perfectione esse omnino independentem ab alio, sed solum volumus vere, & proprie habere in se formaliter perfectionem, etiam cum dependentia à causa; sicut absolutum creatum habet perfectionem per vos, etiam si eam habeat acceptam à causa, quare talis solutio pro nobis erit, & à nobis stabit.

20 Si autem primum dicant, falsum videtur; tum ex communi modo loquendi sanctorum Patrum, & omnium Theologorum innitentium auctoritati Scripturae sacrae, ipsi enim maximis encomijs, & laudibus extollunt maternitatem Virginis, quam toto tempore vite Virginis, Christi, &c. videbant in B. Virgine, ita vt docerent esse maximam perfectionem B. Virginis tali maternitate condecorari; quare vt hæc summa perfectio intacta, facta, & illibataque conservaretur, collecta, & convocato Concilio generali definivit Ecclesia sub nomine maternitatis expresso, B. Virginem esse vere, & proprie matrem Dei: ergo talis articulus de fide debet intelligi, vt sonat, & non aliter, ac in rigore, & proprietate sonat, præcipue quia est in favorem Virginis, & favores debeant ampliari, odia autem restringi, vt est communis Iuris peritorum axioma; sed maternitas formalis proprie, & rigore sumpta est relatio formalis; sicut paternitas in divinis est formaliter relatio: ergo maternitas quatenus relatio formaliter est perfectio in Virgine quam defendit, & laudat tota Ecclesia sanctissima quando ipsum Concilium sub nomine maternitatis intelligeret generationem Virginis in Christum, nullus deberet excipere ab hac definitione, & à laudibus sanctorum Patrum, & Theologorum ipsam relationem formalem maternitatis, quandoquidem in rigore, & proprietate, quod sonat maternitas est potius relatio concipientis Christum, &c. quam generatio: nam eo modo se habet hoc nomen, mater, in sua signifi-

catione, ac nomen pater in suis, sed nomen, pater, vt de se patet ex supradictis significat potius relationem, quam generationem formalissimam: ergo etiam nomen mater, sub quo definitus est articulus, potius significat relationem maternitatis, quam generationem, & conceptionem præcedentem ad illam.

Sed etiam si non primario hoc nomen, mater significaret relationem maternitatis, nihilominus nullus potest dubitare, quod tale nomen comprehendat, & extendatur per suam significationem ad talem respectum, seu relationem maternitatis: ergo si encomia illa, & definitio Conciliorum, per quæ significatur maxima perfectio Virginis sunt in favorem illius, & privilegia amplissima Virginis; necessario dicendum est, extendi ad quaecunque rationem, & formalitatem comprehensam sub hoc nomine Matris, quia hoc non derogat perfectioni Virginis, nec minuit illam, sed potius augeat, quia per illa significatur, non solum conceptionem, partum, & generationem Virginis respectu Christi esse perfectionem formaliter in ea, sed etiam respectum & relationem prædicamentalem, quæ maternitas formalis dicitur esse perfectionem, ac proinde esse maximam perfectionem omnem formalitatem, quam habet Virgo in ordine ad Christum, vt filium seu genitum, in quo plus perfectionis conceditur Virgini, quam si ipsi concederetur perfectio sola generationis, siquidem conceditur illa, & alia distincta ab ipsa.

Item, quia generatio solo vno instanti fuit in Virgine, quia est actio instantanea, & conceptio, seu portatio in utero, & partus, licet multum temporis duraverint, nihilominus non duraverunt per totam vitam Virginis, & per vitam Christi, & tamen Ecclesia tota, & Sancti laudant, & dicunt, esse perfectionem maternitatem, quæ post conceptionem, & partum perseverabat in Virgine, ratione cuius toto ore proprie, & rigore dicebatur mater Christi; sed talis maternitas, quæ respiciebat Christum, vt filium erat relatio formalis prædicamentalis, quæ adhuc transacta generatione permanet in matre concipiente: ergo talis relatio formalis prædicamentalis maternitatis ratione sui habet maximam perfectionem, & ideo asserunt Doctores, perfectiorem esse relationem maternitatis in Virgine, quam relationem paternitatis Petri respectu Ioannis; sed omne comparativum supponit positivum: ergo maternitas, quæ comparata cum paternitate est in comparativo perfectionis, supponit in se positivum perfectionis ante illam comparisonem, ac proinde erit positive perfecta.

SVBSECTIO III.

Tertium argumentum principale ponitur.

23 **Q**uia omnis relatio est actus fundamenti, existitque in ipso fundamento ipsum formaliter constituendo in esse relati: sed actus quatenus actus est perfectio actuabilis per illum: ergo omnis relatio quatenus relatio est formaliter perfectio. Maior est certa, quia nihil aliud est actus, nisi formalitas, quæ per modum formæ advenit alicui, vt ipsum actu constituat in aliquo esse formali: ideo enim anima rationalis est actus materialis, quia est forma actuans materiam, & actu constituens

tuens illam in esse animatam; sed relatio est forma subiecti actus illud, & constituit ipsum actum actualiter in esse relativi, & respectivi: ergo relatio est actus subiecti, seu fundamenti: minor illa est manifesta, quia omne determinans potentialitatem passivam alicuius, & actus illam, perficit talem potentialitatem; sed id, quod perficit aliud, est perfectio illius: ergo omnis actus est perfectio actualis per illum. Maior hæc probatur, quia omnis potentialitas passiva est perfectibilis, unde tanto magis perfectibilis est, quanto magis est potentialitas passiva, quia dicit imperfectiorem, & capacitatem ut perficiatur; atqui non est perfectibilis, nisi in ordine ad proprium actum: ergo omnis potentialitas passiva perficitur ab actu, & actus proportionatus tali potentialitati perficit illam: exemplis manifestatur: Ideo enim intellectio perficit intellectum, & volitio voluntatem, supposita talitas naturam, forma materiam, & accidens absolutum subiectum proprium, quia intellectio est actus intellectus, amor actus voluntatis, accidens absolutum actus subiecti, & tandem forma substantialis actus substantialis materiam primam: ergo omnis actus, quia actus est, perficit potentialitatem passivam, cuius actus est.

24 Minor illa est evidens, quia nihil potest dare, quod non habet: sed perficere est dare perfectionem: ergo nihil potest perficere nisi in se habeat perfectionem; unde quidquid perficit, est perfectio in se, præcipue si perficiat in genere causæ formalis dando propriam entitatem; nam perficere est dare perfectionem; sed perficere in genere causæ formalis est dare suam propriam entitatem, & exhibere illam: ergo propria entitas, quæ datur, media qua formaliter perficitur subiectum est formaliter perfectio: nam eo modo denominatur forma in abstracto, quo denominatur in concreto effectus formalis illius; sed id, quod perficitur per actum in genere causæ formalis est perfectum: ergo actus, qui per modum formæ constituit tale concretum in esse perfecti erit perfectio formaliter.

25 Dices, relationem non esse intrinsecam formalitatem, sed potius extrinsecam denominationem, ac proinde non posse esse perfectionem simpliciter respectu fundamenti, & subiecti; ideo enim actio, qua producitur ex nihilo Angelus, non est perfectio Dei, quia est denominatio extrinseca respectu illius; sed relatio, ut relatio est denominatio extrinseca: ergo relatio, ut relatio non est perfectio fundamenti.

26 Sed contra primo, quia denominatio extrinseca tota est ab extrinseco, id est incipit à forma extrinseca denominante, & terminatur in subiectum denominatum; sed relatio non est tota ab extrinseco, sed potius ab intrinseco ad extrinsecum, unde opposito modo incipit, & terminatur, ad denominationem extrinsecam: ergo relatio non est denominatio extrinseca, sed potius est formalitas intrinseca intrinsece efficiens subiectum, & constituit in ratione entis respectivi: maior est evidens, ut inductione patet, nam esse dextrum totum est à dexteritate extrinseca subiecto, & esse visum totum est à visione extrinseca, &c., à qua ut à forma extrinseca incipit, & quasi definit in subiectum extrinsece denominando ipsum, & ratio evidens est, quia si non esset tota ab extrinseco, male vocaretur denominatio extrinseca, sed potius si sumeretur totaliter ab intrinseco, ut album tota vocaretur intrinseca denominatio; si partim ab ex-

trinseco, & partim ab intrinseco deberet denominari partim intrinseca, & partim extrinseca id est mixta ex utraque ratione; unde absolute, ac simpliciter solum extrinseca debet dici, quæ tota sumitur ab extrinseco.

Minor illa clara est, quia pater v. g. non dicitur talis quia solum habet terminum à se genitum, sed potius quia respicit talem genitum per respectum quem habet in se; unde talis denominatio incipit ab intrinseco, & definit in extrinsecum genitum, alias non respiceret per paternitatem patrem suum filium, ut videre est manifeste exemplis clarissimis; nam patres quatenus visus formaliter ex vi talis esse visi nullo modo respicit visionem, neque dextrum ex vi extrinsece esse dexteri nullo modo respicit dexteritatem, nec amatum quatenus amatum respicit amorem, sed potius amor respicit amatum, & visio visum quod extrinsece constituitur per visionem, & visio respicit visum, & amor amatum, quia sunt in se denominationes intrinsece respiciendi, quæ quatenus tales non debent incipere ab extrinseco, sed potius incipiendo ab intrinseco debent finire in extrinsecum, sed denominatio patris est denominatio respicientis extrinsecum terminum: ergo incipit ab ipso patre intrinsece, & definit in ipsum genitum extrinsece.

Secunda pars illius minoris est clara, quia si denominatio extrinseca provenit, & incipit ab extrinseco, & definit in subiectum denominatum, & denominatio relatiæ est contra incipit ab intrinseco relativo, & definit in extrinsecum genitum, qui sunt modi oppositi incipiendi, & definendi: ergo opposito modo se habet denominatio relationis ac se habet denominatio extrinseca.

Quod autem pater non dicatur pater ex eo solum, quia habet filium, sed potius quia respicit illum ab intrinseco est manifestum ex divinis relationibus, nam pater æternus non dicitur vere, & proprie pater præcise, & solum quia habet filium, sed potius quia habet in se paternitatem intrinsecam per quam respicit filium, & refertur ad illum, unde talis denominatio patris incipit ab intrinseco in patre, & definit in filium, & non è contra incipit à filio, & definit in patrem; hoc totum quia est vere pater, & vere respicit filium: sed B. Virgo est vere mater, & unus homo est vere pater respectu alterius à se geniti: ergo B. Virgo non dicitur mater, quia præcise habet filium genitum, sed potius quia intrinsece respicit filium per relationem existentem intrinsece in ipsa; sicut pater dicitur talis, quia ab intrinseco respicit filium.

Aliàs si hæc denominatio non esset ab intrinseco, non denominaret villo modo patrem quod sic demonstratur: quia deberet incipere ab extrinseco, & iterum finiretur in extrinsecum; unde nec in principio, nec in fine, ac proinde nunquam haberet aliquam rationem, propter quam pater denominaretur talis, nam inciperet ab ipso genito, ut vos dicitis, ratione cuius in vestra sententia est denominatio extrinseca respectu patris; atqui non denominatio extrinseca respectu patris non est quare de potius in ipsum genitum: ergo non est quare denominandus esset per talem denominationem pater in esse patris; quia omnis denominatio autem est quia incipit ab ipso, & in seipso est sine terminatione ad aliud, & hæc est denominatio absoluta intrinseca; alia est, quia incipit ab extrinseco, & definit.

Quaest. VII. Vtrum relatio vt talis, &c. 817

desinit in subiectum denominatum, & hæc vocatur omnino extrinseca denominatio, alia autem est, quæ incipit à denominato, & desinit in aliud extrinsecum, & hæc vocatur denominatio intrinseca respectiva, vt est denominatio intelligentis obiectum, itaque omnis denominatio, siue intrinseca, siue extrinseca est, quia vel incipit à denominato vel desinit in denominatum: sed denominatio patris, si est à genito, & incipit ab illo, nec incipit à generante, nec desinit in ipsum: ergo nullo modo denominat patrem: ergo vt denominet illum non debet incipere à genito: sed potius debet incipere à generante, & desinere in genitum, & sic erit denominatio intrinseca, & non extrinseca.

31 Quod autem non desinat in patrem denominatio patris, seu relatio paternitatis patet evidenter, quia in illud desinit relatio, ad quod terminatur, & ad quod tanquam in vltimum finem tendit, & à quo specificatur tanquam à termino formali, quia terminari, & desinere in termino, & fine est, vnde in fine, seu termino viæ desinit, & terminatur motus, & in fine, seu termino vitæ à quo terminatur, & finitur, desinit vita; sed terminus paternitatis non est ipse generans; sed potius genitum, aut filius, vnde paternitas non tendit ad generantem, nec respicit illum: sed potius respicit, & tendit in filium, & genitum, quia filius, vel genitus, vt abstrahamus ab opinionibus, est terminus formalis specificativus paternitatis: ergo paternitas desinit formalissime, & terminatur nullo modo ad generantem, sed potius ad filium, vel ad genitum; ergo si per vos etiam incipit à genito, vel à filio, neque incipit à generante, neque desinit in illum: ergo nullo modo pertinet ad illum, ac proinde nullo modo denominat ipsum; quia denominatio adæquate dividitur in eam, quæ denominat; quia incipit à subiecto denominato, vel quia desinit in ipsum, quod adeo verum est, vt nulla denominatio possit reperiri ab adversariis, quæ non comprehendatur sub aliquo ex his membris vt inductione manifesta per omnes denominationes discurrenti evidenter patet.

32 Atqui paternitas vere proprie, & realiter denominat patrem, sicut maternitas denominat Virginem Mariam: ergo pertinet ad ipsam; sed non, quia desinit in ipsam, & terminatur ad ipsam, cum certum sit terminari ad Christum, & desinere in ipsum: ergo ideo pertinet ad ipsam, & denominat ipsam formaliter matrem, quia incipit à formalitate intrinsece existente in ipsa, per quam Virgo intrinsece respicit, & terminatur ad Christum: ergo nullo modo est denominatio extrinseca; sed potius perfectissime intrinseca.

33 Ratio autem à priori videtur esse, quia omnis relatio est tendentia fundamenti ad terminum; sed tendentia est in tendente, & non in termino, ad quem tendimus: ergo relatio est in relato, & non in termino, quem respicimus per illam; maior est evidens, quia relatio est respectus; sed respectus est tendentia ad terminum, quem respicimus: ergo relatio formaliter est tendentia. Minor est clara, quia tendentia facit tendere, & reddit tendens ad extrinsecum terminum: ergo debet esse formaliter in tendente, intrinsece, vt faciat illud tendere in extrinsecum terminum, alias non posset reddere tendens in illud; v. g.

motus localis, quia est tendentia moventis se in locum extrinsecum, debet necessario esse in movente se intrinsece, & non in loco extrinseco, & quia intellectus per intellectionem tendit in obiectum, & voluntas per amorem tendit in amatum, intellectus est intrinsece in intellectu tendente, & non in obiecto extrinseco, ad quod tendit intellectus per intellectionem: ergo omnis tendentia, per quam aliquid tendit formaliter ad aliquem terminum extrinsecum, non debet esse in termino extrinseco: sed potius in tendente intrinsece: quis enim posset dicere, saxum, quod immobile est in flumine, tendere ad aquas fluminis: certe nullus etiam amens posset hoc dicere, vnde potius dicendum est, aquas fluminis tendere formaliter, & imperum facere formaliter in saxum immobile, quam saxum tendere in aquas fluminis, & ratio est, quia tendentia per motum localem est in aquis, & non in saxo, vnde talis tendentia non potest constituere subiectum in esse tendentis, nisi intrinsece existat in illo.

Dices, verum esse de tendentia motus localis, 34 non autem de tendentia relationis prædicamentalis, quia per motum localem movetur ipsum, quod tendit ad locum extrinsecum, & non locus ad mobile.

Sed contra, quia vel convenit motui locali 35 inhaerere intrinsece in tendente per illum, quia tendentia est sub ratione communi tendentiæ, vel quia talis tendentia est, scilicet motus localis, vel propter coniunctum ex ratione tendentiæ vt sic, & talis tendentia, quia inter hos terminos nullum datur medium; v. g. homo est risibilis, & hoc debet convenire illi, aut propter totum coniunctum ex animali, & rationali, aut propter rationem genericam, aut propter differentialem, quia in vnoquoque subiecto, vt de se patet, non datur amplius quam genus, differentia, vel totum constitutum.

Sed non convenit motui locali esse intrinsece 36 in subiecto propter differentiam, nec propter coniunctum ex ratione differentialis motus localis, & ratione tendentiæ vt sic: ergo convenit illi esse intrinsece in subiecto, quod tendit, propter rationem superiorem tendentiæ vt sic: sed quidquid convenit alicui propter rationem communem multis non solum illi, sed omnibus participantibus, & habentibus in se talem rationem communem convenit secundum illud axioma dici de omni, vt v. g. quia Petro convenit risibilitas propter rationem communem hominis, convenit etiam Paulo, Antonio, &c. quia habent talem rationem communem hominis: sed relatio prædicamentalis habet rationem tendentiæ in terminum extrinsecum: ergo convenit illi sine dubio esse intrinsece in subiecto, quod tendit per illam in terminum extrinsecum, aut ordinatur in illum.

Minor illa, in qua est difficultas, est manifesta, 37 quia quidquid convenit alicui subiecto, aut propter differentiam aut propter coniunctum ex illa, & ex ratione generica, nullo modo potest convenire alijs, quibus non convenit talis differentia, aut tale coniunctum, vt v. g. quia rugibilitas convenit leoni, aut propter coniunctum, aut propter differentiam leonis, talis rugibilitas nullo modo potest convenire aut homini, aut equo, quia neque convenit coniunctum, nec convenit differentia leonis: vnde quando convenit non

non solum talis speciei; sed etiam omnibus alijs speciebus, evidenter colligitur, illud prædicatum convenire tali speciei, nec propter coniunctum, nec propter differentiam: sed potius propter rationem communem omnibus illis speciebus, quia quando alicui convenit aliquod prædicatum secundum quod ipsum non potest alteri diverso ab illo convenire tale prædicatum, ut mille exemplis manifestum est; sed esse intrinsece in subiecto convenit non solum tendentiæ motus localis: sed etiam tendentiæ potentiarum in obiectum habituum in proprios actus, & actuum vitalium respectu motivorum: ergo esse intrinsece in subiecto denominato per tendentiam non convenit tendentiæ motus localis, aut quia est talis tendentiæ, hoc est propter coniunctum, aut propter differentiam illius; sed potius propter rationem communem tendentiæ ut sic.

38 Dices, ideo talibus tendentijs convenire, quod sint intrinsece subiectis, quia sunt vitales, & vitale debet esse intrinsece in eo, quod vivit.

39 Sed contra manifeste, quia tendentiæ habitus in actum, & in obiectum nullo modo est vitalis, quia habitus nihil vitalitatis in se habet. Item tendentiæ gravitatis in centrum, & tendentiæ motus localis fluminis, & ubi, seu præsentia localis in locum, aut spatia imaginaria nullo modo sunt tendentiæ vitales, alias lapis, quando movetur per gravitatem in centrum viveret, &c. quæ sunt absurda manifesta, & nihilominus tales tendentiæ sunt intrinsece in subiectis, quæ tendunt per illas: ergo falsa est solutio de vitalitate tendentiæ.

40 Dices, ideo illis tendentijs convenire, quod sint intrinsece subiectis, quod sunt tendentiæ, aut relationes transcendentales respectu subiectorum.

41 Sed contra, quia intellectus v. g. non est relatio transcendentalis respectu animæ rationalis, alias intellectus esset de essentia animæ rationalis, neque tendentiæ habitus logicæ est de essentia intellectus, sicut gravitas non est de essentia corporis gravis, v. g. panis, alias non posset gravitas panis separari in Eucharistia ab ipsa substantia panis; sed relatio transcendentalis est de essentia illius, cuius relatio transcendentalis est, unde ordo materiæ ad formam est de essentia materiæ primæ, & ordo intellectus ad obiectum est de essentia intellectus, quia omnis relatio transcendentalis est de essentia illius, cuius relatio transcendentalis est, in quo distinguitur relatio transcendentalis à prædicamentali; unde si habitus esset relatio transcendentalis respectu intellectus, & gravitas respectu panis, non essent accidentia panis, & intellectus; sed potius essent prædicata essentialia illorum; atqui habitus est accidentis, & non de essentia intellectus: ergo non est tendentiæ, seu relatio transcendentalis intellectus, & nihilominus habitus, & gravitas intrinsece inhaerent in intellectu, & in substantia panis: ergo talis inhaerentia intrinseca, aut modus existendi intrinsecus in subiecto quod tendit per tales tendentias non convenit illis, quia sunt relationes, aut tendentiæ transcendentales: sed potius propter rationem tendentiæ, ut sic; sed relatio prædicamentalis est vera, & realis tendentiæ fundamenti in terminum extrinsecum: ergo est in-

trinseca respectu fundamenti. Declaratur amplius.

Quia verum est, relationem transcendentalem habitus esse de essentia illius, ac proinde intrinsece convenire illi per tendentiam, & relationem transcendentalem gravitatis ad centrum esse intrinsecam gravitati, quia sunt de essentia gravitatis, & habitus; unde ex vi tendentiæ petunt, ut intrinsece conveniant, ex vi autem talis tendentiæ, scilicet transcendentalis exigunt, ut non quomodocunque conveniant intrinsece; sed potius essentialiter subiectis immediatis, quorum relationes transcendentales sunt, unde ex vi differentie talis non debet argui quicunque modus intrinsece conveniendi; sed necessario debet colligi modus intrinsecus essentialis; atqui habitus non est de essentia intellectus, item, & actus vitalis, & nihilominus intrinsece accidentaliter conveniunt intellectui: ergo non convenit illis respectu intellectus intrinseca inhaerentia, & inexistencia, quia sunt relationes transcendentales: sed potius, quia respectu intellectus habent relationem accidentalis tendentiæ: ergo relatio prædicamentalis, quæ est accidentalis tendentiæ in terminum extrinsecum respectu fundamenti non erit extrinseca denominationi: sed potius intrinseca ratio.

Vergetur efficacius, quia spiratio activa in divinis non est extrinseca denominatio respectu Patris, & Filij, sed potius est intrinseca; atqui spiratio activa non est relatio transcendentalis, ut supra late probavimus; sed potius est tendentiæ, & relatio quasi prædicamentalis. Item amor creaturarum est tendentiæ vitalis in illas, & omnipotentia est tendentiæ Dei in creaturas, & non sunt relationes transcendentales ut in metaphysica late probavimus, & nihilominus sunt tendentiæ intrinsece in Deo: ergo tendentiæ non conveniunt esse intrinsece in aliquo, quia est relatio transcendentalis; sed potius quia est vera, & realis tendentiæ, ac proinde relatio prædicamentalis in creaturis, quia est vera, & realis tendentiæ fundamenti in terminum extrinsecum, erit intrinseca in fundamento.

Dices, ideo spirationem activam seu relationem spiritoris activi esse intrinsecam tendentiam, quia divinæ personæ tendunt per illam.

Sed contra, quia si ex sua natura exigeret tendentiæ, quæ non est relatio transcendentalis, ut esset extrinseca, & non intrinseca, tam in Deo, quam in creatura esset extrinseca denominatio, tum quia Deus non immutat naturas rerum: tum etiam, quia ipse est capax denominationis extrinsecæ, v. g. quia esse cognitum, esse amatum, actu terminans, actu agens sunt denominationes extrinsecæ, non solum in creatura sunt tales: sed etiam in Deo, & ideo in tempore potest Deus constitui in esse amati, cogniti, & actu agentis, & causantis: ergo si relatio, seu tendentiæ non transcendentalis est intrinseca in Deo, non est quia Dei est: sed potius, quia natura cuiusque relationis petit, ut sit intrinseca respectu illius, cui convenit: atqui paternitas, filiatio, &c. sunt veræ, & propriæ tendentiæ in terminos: ergo etiam in creaturis sunt intrinsecæ, & non extrinsecæ denominationes: atqui sunt actus formales respectu fundamenti: ergo sunt perfectiones intrinsecæ absolute, ac simpliciter.

SVBSECTIO